

Касий. Ще ли идишь да видишь реда на тичанието?

Брутъ. Не, нещж.

Касии. Молиж та, иди.

Брутъ. Необичамъ игритѣ; у мене нѣма живостъта на Антония. Не искамъ да та въспирамъ, Кассие, отъ желанието ти. Отивамъ си.

Кассий. Бруте, съглеждамъ вече отъ скоро, че пѣмашъ въ очитѣ си тази кротостъ и този изразъ на любовъ, които азъ очаквахъ да имашъ къмъ мене. Ти са показвашъ твърдѣ суровъ и студень къмъ приятеля си, който та обича.

Брутъ. Кассие, не са лъжи. Ако съмъ турилъ. було на очитѣ си, то е само да покрийж вътрешното смущение на душата си. Че съмъ смутень отъ нѣкое врѣме съ противоположни страсти, съ мисли, които са касаѣтъ само лично до мене, и които сж измѣнили, може би, обноската ми — то е истина. Но нека не жалѣтъ за това моитѣ приятели (между които и ти си единъ, Кассие,) нито тълкувай друго-яче моето небрежение, освѣнъ че, сиромаха Брутъ, въ война съ себе си, забравя изразитѣ на любовъ, които дължи на приятелитѣ си.

Кассий. Тогазъ, Бруте, претълкувать съмъ расположе-нието ти, по слѣдствие на което въ тѣзи мои гърди съмъ заровилъ мисли отъ голѣма стойностъ — достойни размишления. Кажи ми, добрий Бруте, можешъ ли да видишь лицето си?

Брутъ. Не, Кассие; защото окото не види себе си, освѣнъ чрезъ отражението на друго нѣщо.

Кассий. Това е право; и твърдѣ е жално, Бруте, че ти нѣмашъ тагвизи огледала, които да отражѣтъ въ очитѣ ти твоето скрито достоинство за да си видишь сѣнката. Чуваль съмъ мнозина отъ най уважаванитѣ въ Римъ (освѣнъ безсмъртний Цезаря), като говорѣтъ за Брута и бато нжш-